

Liz Huisman

Durf

Met illustraties van
Anna Boterman

LEMNISCAAT 8 ROTTERDAM

Tekst © Liz Huisman, 2025
Omslag en illustraties © Anna Boterman, 2025
Boekverzorging: Eef Verburg
Nederlandse rechten Lemniscaat b.v.,
Vijverlaan 48, 3062 HL Rotterdam, 2025
ISBN 978 90 477 1777 5
NUR 283

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, geluidsband of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

Druk- en bindwerk: Wilco, Amersfoort

Dit boek is gedrukt op milieuvriendelijk, chloorvrij gebleekt en verouderingsbestendig papier.

Kijk voor meer informatie, activiteiten voor thuis en in de klas en meer op www.lemniscaat.nl

Voor opa Kek

1

Vlak voordat in Hollywoodfilms een bom ontploft, staat de tijd stil. Je houdt je adem één tel, twee tellen, drie tellen vast voordat er een oorverdovende knal klinkt. Zo voelt het nu. Mijn adem stukt en even is het stil in mijn hoofd. Het is nooit stil in mijn hoofd. En ik zou dit gevoel voor altijd vast kunnen houden als ik niet zag wat ik nu zie.

De bom ontploft.

Door het raam zie ik mama in de woonkamer met Fien op haar heup. Ze ziet er niet uit alsof ze mij twee minuten geleden nog naar de bureu stuurde met *die blik*.

‘Breng die cake nou maar, kom op.’

Papa slaat zijn armen om mama en Fien heen. Hij geeft mama een kus en tikt mijn zusje op haar neus. Ze huilt al niet meer.

Het is hoe ze kijken. Als in een tv-reclame voor Gelukkige Gezinnen. Intens blij en tevreden, bijna alsof ze licht geven.

Er zit een vuist in mijn buik die heel hard knijpt.

En er schakelt iets in mijn hoofd.

Zie je wel.

Met één voet op de trapper hinkel-fiets ik over het

kiezelpad en zodra mijn wielen het asfalt raken, spring ik op het zadel.

Vroeger deed ik een wedstrijd met mezelf om binnen één minuut naar school te fietsen. Vroeger, wat eigenlijk nog maar een paar weken geleden was. Dat kan straks niet meer. Na de kerstvakantie moet ik twintig wedstrijden doen voor ik op school ben.

Maar nu hoef ik bijna niet te trappen. De wind is boos. En er zijn geen smalle straatjes en rijen oude huizen die hem tegenhouden. Hij zoekt net als ik over de weg en langs de dijk. Mijn sjaal wappert voor mijn gezicht.

De boerderij van de familie Koning is het enige andere huis in onze straat. Ze verkopen aardappels en uien in een houten stalletje langs de weg. Ernaast staat een tuinkabouter met een kroontje op z'n kop.

De buurman hielp papa met het wegbrengen van de oude keuken naar de stort en samen bouwden ze de nieuwe keuken. En de buurvrouw maakte pompoensoep met roggebrood voor het avondeten toen papa moest klussen en mama druk was met Fien.

Ik kom steeds dichterbij het nu lege groene stalletje en het rode dak van de boerderij. Nog maar vier kale bomen. De zelfgemaakte sneeuwster van mama hobbelt in het fietskratje.

De vuist knijpt weer in mijn buik.

En ik knijp in mijn stuur.

Onze burens zijn lieve mensen en ik gun ze best een zelfgebakken cake, maar ik kan niet terug.

Niet nu ik weet wat ik moet doen.

Ik ga staan op mijn trappers en doe alsof ik de stem in mijn hoofd niet hoor die schreeuwt: WAT DOE JE? Ik trek een sprintje en ga nog harder. Harder dan de wind wil. Als ik achteromkijk, is de tuinkabouter nog maar een stipje.

2

De wind is niet alleen boos. Ook koud. Hij kruipt onder mijn dikke winterjas en duwt met zijn ijzige vingers tegen mijn rug. Ik probeer niet aan de stem in mijn hoofd te denken, maar aan het gevoel van de wind.

Het is beter zo.

Er vliegt een grijze reiger over de weg. Met krachtige slagen zweeft hij door de lucht, af en toe opgetild door een windvlaag.

Ik heb spijt dat ik mijn muts niet van de kapstok heb gepakt. De kou bijt in mijn oren en ik denk dat ze bijna net zo rood zijn als de neus van Rudolph. Gelukkig heb ik mijn sjaal om en handschoenen aan, wat een beetje helpt. De weilanden langs de weg zijn bedekt met een laagje wit. Ze liggen er kaal en troosteloos bij, alsof ze verdrietig zijn dat het winter is.

Ik tel de bomen in de berm. Ook die zijn kaal. Alles is hier kaal en saai. En ver weg. Zo verdomd ver weg.

Na honderdzesentwintig bomen ben ik de tel kwijt.

Het voelt als een eeuwigheid voordat het asfalt verandert in klinkers en ik het dorp binnenfiets. Het is de tweede keer dat ik hier ben. De eerste keer was vanaf de achterbank van een auto vol spullen, terwijl Poes

paniekerig miauwde in de reismand op mijn schoot. Het arme beest.

‘Het wordt vast geweldig,’ zei papa. Maar ik vroeg me af of hij niet alleen mij, maar ook zichzelf daarvan probeerde te overtuigen.

Het is geen groot dorp. Er loopt één hoofdweg doorheen die in het midden onderbroken wordt door een dorpsplein met een kerk. Aan beide kanten van de weg liggen woonwijken. Er staan een school, een kleine supermarkt en een snackbar. En een dorpscafé waar buurman Koning elke donderdagavond naartoe gaat om te klaverjassen.

Het is druk op het dorpsplein. In het midden staat een grote kerstboom met een gouden ster als piek. Een vrouw met wit piekerig haar loopt achter een karretje vol boodschappentassen. Ze kijkt alsof ze zojuist een marathon heeft gelopen, maar niet blij is met de finish. Drie jongetjes met rode wangen rennen om de kerstboom heen en wit piekhaar gromt wat als het voorste jongetje bijna tegen haar opbotst. Een andere vrouw, vast de moeder van het kind, steekt verontschuldigend haar hand op.

Ik stop hier niet, maar fiets bij het plein vandaan en volg de hoofdweg naar het andere einde van het dorp. Weg van de drukte.

Een schreeuw.

‘Tos, nee!’

Ik kijk naar rechts, waar de stem vandaan komt.

En plotseling schiet er iets grijs voor mijn fiets.

Automatisch trap ik achteruit om te remmen, maar

ik ben vergeten dat ik op mama's fiets zit. Met versnel-
lingen. Mijn voorwiel knalt tussen de weg en de stoep
en mijn fiets schuift onder me vandaan. Met een harde
bons beland ik op mijn zij op de stoep. Door de klap
wordt de cake gelanceerd uit het kratje en landt het met
een smak naast me.

Ik knijp mijn ogen dicht.

En het is weer stil.

3

Ik heb nog steeds mijn ogen dicht.

Vorig jaar was Norah uit mijn klas op weg naar school toen het wielkje van haar step brak. Hysterisch huilend en met bloed druipend over haar kin kwam ze de klas binnen. In haar vuist hield ze een losse tand. Iedereen was in shock en het duurde een paar dagen voordat ik het beeld van de bloedende Norah uit mijn hoofd kon wissen. Die hele zomer heeft ze rondgelopen met maar één voortand.

Ik lik met mijn tong over mijn tanden. Volgens mij heb ik ze nog.

Een tochtvlaag strijkt langs mijn wang. Ik doe mijn ogen open en kijk recht in de neusgaten van een hond. Een natte tong likt mijn gezicht. Getver. Ik duw het beest opzij.

‘Gaat het?’

Boven me hangt nu een meisje. Dik haar krult onder haar groene wollen muts vandaan. Het heeft de kleur van roest, maar dan mooier. Haar ogen lijken op de zee op een zonnige lentedag. Ze kijken bezorgd.

Ik twijfel, maar ik kan de tien vingers in mijn handschoenen nog bewegen. Mijn benen doen het nog en

volgens mij voel ik ook geen bloed op mijn hoofd. Ik kom omhoog op mijn ellebogen. 'Ik denk het wel?' zeg ik aarzelend.

Het meisje duwt de hond een stukje opzij.

'Hij is heel braaf hoor, maar hij gedraagt zich als een op hol geslagen paard zodra hij een kat ziet. Of een vogel. Eigenlijk maakt het niet uit wat, hij wil er gewoon achteraan.' Ze zucht. 'En met gevaar voor eigen leven. Hij rent zó de weg op! Gelukkig remde je.'

'Nou, ik -'

'Ik ben Harper!' Ze steekt haar hand uit.

Ik lig nog steeds op de weg en voel nu hoe koud het eigenlijk is. Mijn heup voelt beurs. Dat wordt vast een blauwe plek. Ik ga staan en strijk het laagje strooizout van mijn kleren.

'Nou, kom op. Hoe heet jij?'

'O, Kek.' Ik schud haar hand.

'Kek?'

Ik knik.

'Nou Kek, leuk je te ontmoeten. En dit is Tos.' Ze wijst naar het grijze hondje dat nu gulzig mama's zelfgebakken cake van de stoep af likt. Zijn neus zit onder de gele room.

Ik schiet in de lach.

‘Foei, Tos,’ zegt Harper gemaakt streng. ‘Daar ga je van kwijlen.’ Maar ik zie dat ze moet lachen. Ze trekt Tos naar zich toe en maakt de riem weer vast aan zijn halsband.

‘Ik heb hem deze zomer gekregen, als goedmakertje. Er stond een kartonnen doos op tafel en daar zat hij in. Net als in kerstfilms.’

Ik wil haar vragen wat ze bedoelt met goedmakertje, maar Harper praat alweer verder.

‘Waar ga je naartoe?’ vraagt ze. Ze kijkt me nieuwsgierig aan. Er zitten stipjes mosgroen in het blauw van haar ogen.

‘Wat bedoel je?’

‘Nou gewoon, met je fiets. Het is best koud voor een fietstocht. Ik hoop dat je *die* niet meer nodig hebt.’ Ze knikt naar de restanten van de cake.

Ik ga weg uit dit dorp. Weg van de leegte, de kale weilanden, de wind die er altijd is. Ik ga naar huis.

‘Naar Amsterdam,’ zeg ik.

Er verandert iets in Harpers ogen. Een twinkeling, nauwelijks zichtbaar.

‘Amsterdam?’

‘Uhu.’ Ik knik.

Ze kijkt me strak aan.

Twee seconden.

Drie seconden.

Tos blaft. Hij wil door. En ik ook. Ik word een beetje zenuwachtig van dit meisje. Ik maak me los van haar blik en raap mijn fiets op van de grond.

‘Nou, dan ga ik maar weer.’ Ik zwaai half naar Harper en stap op mijn zadel. Er zit een slag in mijn voorwiel en het kratje staat scheef, maar ik kan nog fietsen.

Ik fiets weg, bijna alsof er niets is gebeurd. 'Doei,' roep ik. Als ik omkijk, zie ik Harper nog steeds naar me staren. Ik ben bijna aan het einde van de straat als ik haar hoor.

'Wacht!'

Harper komt aanrennen, met Tos naast zich. Hij maakt kleine sprongetjes en bijt in de riem. Voor hem is het een spel, maar voor haar lijkt het dat niet.

Ik rem af.

Harper komt hijgend naast me lopen.

'Ik ga met je mee.'